

Arrest

nr. 151 278 van 26 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2015 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. SAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2014 dient de verzoeker een (derde) aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische.

Op 16 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Zij werden aan de verzoeker gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 20 ter kennis gebracht op 23 maart 2015 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2014 werd ingediend door:

Naam: A(...) Voornaam: D(...) Nationaliteit: Turkije [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- kortlopende arbeidsovereenkomsten voor de periode 10.06-20.06.2014 en 22.09-23.12.2014 (Adecco Personnel Services NV) waaruit blijkt dat ze in deze periode tewerkgesteld was via interimarbeid; bijbehorende loonfiches

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt bovendien dat de tewerkstelling via Adecco Personnel Services NV werd stopgezet op 09.01.2015. Bovenstaande gegevens betreffende het inkomen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel.

Betrokkene legde geen bijkomende documenten voor. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op de precieze aard en bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist volgens artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtsmacht

In petitum van het verzoekschrift vordert de verzoeker, naast de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, tevens "te zeggen voor recht dat de beslissing tot weigering niet kan bevestigd worden omdat wel is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980.

Dienvolgens de aanvraag van verzoeker ingediend dd. 22/09/14 om een verblijfskaart voor een periode langer dan drie maanden toegekend te krijgen op basis van de regels van gezinshereniging, wel toe te staan en de bevoegde diensten hiertoe de nodige opdrachten te geven opdat verzoeker de aangevraagde verblijfsrechten en –documenten in ontvangst kan nemen."

Deze vraag komt erop neer dat de Raad de bestreden beslissingen zou hervormen.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen;

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° [...]

3° [...]

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

In voorliggend geschil treedt de Raad op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad beschikt te dezen dan ook niet over de bevoegdheid om de eerste bestreden beslissing te hervormen.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie *obscuri libelli* op. De verweerder wijst op het bepaalde in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet en stelt dat de verzoeker geen schending inroept van een bepaalde rechtsregel. Volgens de verweerder is het beroep onontvankelijk bij gebrek aan middelen.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° *juncto* artikel 39/78 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoeker deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende stelt onder een titel “*de redenen tot hoger beroep en het wel afdoende bewijs van het nodige*”:

“Verzoeker tekent hoger beroep in tegen de beslissing tot weigering tot verblijf langer dan drie maanden

die hem op 23/03/15 ter kennis werd gebracht om de eenvoudige reden dat haar echtgenote, de Belgische onderdaan wel over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist volgens artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit de stukken die bij dit verzoekschrift worden toegevoegd, blijkt immers dat de Belgische onderdaan zich bij ettelijke interimkantors en fabrieken heeft ingeschreven en steeds op de reservelijsten terecht kwam.

In de hierboven aangegeven periode heeft ze gewerkt, maar gelet op haar zwangerschap en de medische ongemakken die ze daarbij voelde, werd zij arbeidsongeschikt verklaard.

Stuk nr. 42 vormt hier het bewijs van.

Dat dan ook onmogelijk kan sterk gemaakt worden als zou de Belgische onderdaan niet actief gezocht hebben naar een job, noch een situatie van instabiele omstandigheden in het leven geroepen werd.

De zwangerschap en de ziekte die de referentiepersoon treffen is een uitzonderingssituatie waar uitzonderlijk mee moet worden omgegaan.

De beslissing tot weigering met bevel uiterlijk tegen 02/07/14 het grondgebied te verlaten is dan ook ten onrechte genomen en dient ongedaan gemaakt te worden.

De aanvraag van verzoeker ingediend dd. 22/09/14 om een verblijfskaart voor een periode langer dan drie maanden toegekend te krijgen op basis van zijn relaties tot een burger van de Unie, dient dan ook gegrond verklaard te worden aangezien verzoeker en zijn partner wel voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980."

Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoeker aan dat uit deze uiteenzettingen zou blijken dat de algemene motiveringsplicht en een appreciatiefout worden aangevoerd.

De verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. Uit de uiteenzettingen zoals hierboven geciteerd, blijkt immers niet dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen zelve viseert, doch wel dat hij de Raad aan de hand van een aantal nieuwe overtuigingsstukken tracht te overtuigen dat hij wel aan de op de onderliggende aanvraag toepasselijke wettelijke voorwaarden voldoet.

De motieven van de bestreden beslissingen zijn echter de volgende:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- kortlopende arbeidsovereenkomsten voor de periode 10.06-20.06.2014 en 22.09-23.12.2014 (Adecco Personnel Services NV) waaruit blijkt dat ze in deze periode tewerkgesteld was via interimarbeid; bijbehorende loonfiches

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt bovendien dat de tewerkstelling via Adecco Personnel Services NV werd stopgezet op 09.01.2015. Bovenstaande gegevens betreffende het inkomen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel.

Betrokkene legde geen bijkomende documenten voor. Zodoende heeft onze dienst geen beeld op de precieze aard en bedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist volgens artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

De verzoeker gaat op geen enkele wijze in op deze concrete vaststellingen. De Raad herhaalt dat hij te dezen optreedt als annulatierechter, zodat hij ter zake enkel een louter wettigheidstoezicht kan uitoefenen. De verzoeker voegt een aantal nieuwe stukken toe aan het verzoekschrift. Het blijkt echter niet dat de verzoeker deze stukken betreffende inschrijving bij verscheidene interimkantoren of enig bewijs van een arbeidsongeschiktheid wegens de zwangerschap van zijn echtgenote, heeft

overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Door het voeren van een louter feitelijk discours, en zulks op grond van overtuigingsstukken die pas voor het eerst in het kader van het onderhavige beroep worden kenbaar gemaakt, stuurt de verzoeker onmiskenbaar aan op een nieuw, inhoudelijk onderzoek van zijn aanvraag. De uiteenzettingen van de verzoeker betreffen dan ook niet de wettigheid van de bestreden beslissingen, maar wel de opportuniteit ervan. De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat door de verzoeker in het verzoekschrift geen rechtsregel wordt aangeduid die door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden en dat zulks ook niet uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift kan worden afgeleid.

Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

De exceptie is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE